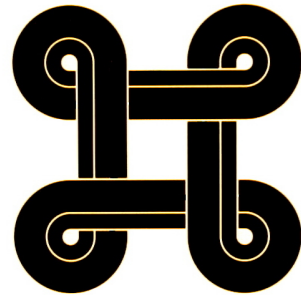

Jukka Hankamäki

KANSANVALLAN VARKAAT

Kirjoituksia demokratian
kaventamisesta Suomessa

KANSANVALLAN

VARKAAT

JUKKA HANKAMÄKI

***KANSANVALLAN
VARKAAT***

**KIRJOITUKSIA
DEMOKRATIAN
KAVENTAMISESTA
SUOMESSA**

2010

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-498-322-8

Copyright © 2010 Jukka Hankamäki

Esipuhe

Filosofi ei koskaan aloita. Filosofi on aina aloittanut jo. Suhde maailmaan on olemassa ennen ensimmäistäkään sanaa. Niinpä myös jokainen kirja on jatkoa jollekin jo aiemmin olemassa olleelle olotilalle, toiminnalle, ajattelulle tai edeltävälle tekstille. Maailmassa vallitsevat asiat, ilmiöt ja kirjoitukset viittaavat toinen toisiinsa muodostaen moniäänisen kudoksen. Erityisen selväksi kirjoittamisen keskusteleavuus on tullut internetpohjaisessa blogikirjoittamisessa.

Maailma tulee vastaan, ja sinne huudetaan. On tärkeää käsitteellistää asioita ja tehdä johtopäätöksiä, jotta aiheiden ja ilmiöiden tarkastelu ei jäisi hahmottomaksi ja merkityksiä vailla olevaksi ”kokemiseksi”, ”suhteeksi” tai ”kohtaamiseksi”. Kipeätkin puheenaiheet on analysoitava, ja johtopäätökset on lausuttava julki, onpa kyse sitten maahanmuutosta, sosiaaliturvasta, työttömyydestä, järjen ja uskonnon ristiriidoista tai mistä tahansa vaikeiksi koetuista kysymyksistä.

Filosofina minulle on erityisen houkuttelevaa ja haasteellista liikkua ihmisten arki-elämän ja poliittisten kysymysten parissa sekä puuttua ideologiakriittisesti niihin, sillä politiikan ja median käännteissä käytetään paljon ihmisten elämään vaikuttavaa valtaa. Filosoifeilla on vallan analysointia ja arvostelemista varten menetelmälliset välineet. Olisi väärin pidättää niiden käyttöä vain yliopistollisiin yhteyksiin, akateemisten seinien sisäpuolelle, niin kuin monet viranomaisfilosofit ovat tehneet. Kenties se joutuu jonkinlaisesta välinpitämättömyydestä tai pelosta. Aitoon tutkimusetiikkaan kuuluu olla eettinen oikeassa yhteydessä, ajassa ja paikassa. Siksi arkielämä ja julkinen keskustelu ovat filosofian tärkeitä toteutumisyhteyksiä.

Tämä kirjani on jatkoa – paitsi jo aiemmin aloittamalleni dialogisen filosofian harjoittamiselle – myös teokselle *Sensuurin Suomi*. Säästän siis lukijan pitkältä esipuheelta. Näkökulmani ja menetelmäni olen selittänyt jo tuossa ensimmäisessä verkkokolumnejani sisältävässä niteessä.¹ Siinä julkaisin internetissä pitämäni blogin kolmesataa ensimmäistä kirjoitusta vuosilta 2006–2008. Tässä toisessa osassa julkaisen kolumnit viimeksi kuluneelta vuodelta 2009.² Kirjoituksissani on edelleen asioihin itseensä kantaa ottava taso, ilmiöitä tieteellisesti tulkitseva metataso ja joukkotiedotuksen ideologisuutta analysoiva mediakriittinen taso.

Arvostelin edellisessä kokoelmateoksessani sensuuria ja poliittisen korrektiuden tavoittelua. Ne ovat lisääntyneet suomalaisessa yhteiskunnassa ja vahingoittaneet maamme älyllistä elämää, filosofiaa ja koko henkistä ilmapiiriä. Sananvapauden puolustaminen oli kirjani artikkeleita yhdistävä teema.

Tämän kokoelman kirjoituksissa hyökkään kansanvallan varkauksia vastaan. Myös niistä on kertynyt runsaasti näyttöä. Ulkomaalaislain muutos ja maahan pääsyn helpottaminen merkitsivät kansallisen itsemääräämisoikeuden kavennusta. Sitä jatkaa Euroopan unionin yhtenäiseksi aiottu pakolais- ja turvapaikkapolitiikka. Työntekijöiden yksityisyydensuojaa heikentävä ”Lex Nokiana” tunnettu urkintalaki puolestaan oli samanlainen läimäytys päin kansalaisten naamaa kuin ”Lex Thorsina” tunnettu ulkomaalaislain muutos. Kolmen suurimman puolueen sekä Rkp:n ja vihreiden yhdessä sopima eduskuntavaalien äänikynnys riistää suomalaista demokratiaa. Ilmiantolait, internetin vartiointi ja maahanmuuttokriitikoiden haastaminen oikeuteen ovat johtamassa orwellilaiseen yhteiskuntaan. Euroopan unionin komissio puolestaan äänestyyti pientä Irlannin kansaa kuin Hitler saksalaisia saadakseen kansalliset perustuslait syrjäyttävän Lissabonin sopimuksen voimaan.

On ollut mielenkiintoista kokea ja todistaa, kuinka filosofinen järjenkäyttö ja julkinen ääneen ajatteleva tuomitaan nykyään ”ääriajatteluksi” Suomessa. Kiintoisaa on, milloin niitä aletaan pitää ”toisinajatteluna”, kuten muinaisessa Neuvostoliitossa. Myös Helsingin Sanomissa lieinee oivallettu, millä tavoin toisinajattelun käsite kertoo tavoitteena olevasta esivaltauskaisuudesta, kun lehti pari vuotta sitten julkaisi listan suomalaisista ”toisinajatteliijoista” omassa nerokkuudessaan.

Sananvapautta ei ole olemassa, jos sitä ei saa käyttää ”väärin”. Samalla kun Suomen nykypolitiikkaa leimaavat sananvapauden, yksityisyydensuojan ja muiden perusoikeuksien heikennykset, puolueet keräävät ehdokkaikseen lavalaulajia, urheilijoita ja missejä. Stripparit ja tanssikilpailut pyörittävät poliittista julkisuutta kuin roomalaisissa orgioissa. Vaalirahoitusskandaalit osoittavat kuitenkin, että populistisen pintakiillon takana käytetään raakaa valtaa. Voisiko politiikkaa tehdä asiantuntevasti ja järkiperustein?

Koetan tämän kirjani sivuilla analysoida, miksi poliitikot pakenevat vastuuta ja kuinka kansalaisia höynäytetään silmänkääntötempuilla. Kritisoin kansallisvaltioiden repimistä ja vastustan verkkosensuuria, äänikynnystä, ilmiantonappeja sekä muita mädän hallinnon tunnusmerkkejä. Pohdin myös seksuaalisuuden vaarallistamiseen ja yhtäaikaiseen palvontaan liittyvää kaksinaamaisuutta ja arvostelen median epä-älyllistymistä.

Tämän kirjan myötä olemme astuneet uudelle vuosikymmenelle. Kai-kista vastoin käymisistä huolimatta uskon, että kansalaisten mielipiteissä on tapahtunut tietty käänne. Siksi suhtaudun tulevaisuuteen luottavaisesti. Myöskään edellinen kirjani ei ollut piste vaan kaksoispiste. Kääntäkäämme yhdessä uusi lehti.

Isolla Roobertinkadulla, uudenvuodenpäivänä 2010

Jukka Hankamäki

Perjantaina 2. tammikuuta 2009

MIKSI OLEN SKINI?

Vuosi alkoi lupaavasti varsinkin Ranskassa, jossa maahanmuuttajat polttivat yhdessä yössä – eivät suinkaan kymmentä tai sataa – vaan yli tuhat autoa!³ Ihme, ettei suomalaiselle medialle tule mieleen mitään kriittistä, kun se näistä asioista työkseen raportoi – ongelmien takana olevat etniset konfliktit tietysti pois sensuroiden.

Aamulehti puolestaan kertoi äsken, että vuoden päättävänä päivänä oli viimeinen tilaisuus ostaa miesten hiustenleikkuu.⁴ – Miksi? Katkaistaanko miehiltä kaula naisten ja miesten keskimääräisten pituuserojen tasaamiseksi ja kaikkien ihmisten tasapäistämiseksi? Aivan tästä ei ole sentään kyse vaan ainoastaan siitä, että vuoden vaihteesta palveluja ei saa enää hinnoitella sukupuolen perusteella.

Mitä järkeä tässä on? Ei mitään. Hinnathan ovat erilaiset juuri siksi, että naisten ja miesten hiustenleikkaukseen kuluu eri verran aikaa, vaivaa ja välineitä. Lisäksi parturin- ja kampaajantuolien läheisyydessä on jo tähänkin asti ollut yksityiskohtaisen pelottava luettelo siitä, mitä kaikki maksaa pelkästä suunnittelusta alkaen, joten jokaiselle on varmasti löytynyt täsmällinen hinta.

Lehden käyttämässä esimerkkiparturissa miesten standardi leikkuu maksoi 23 euroa ja naisten 35 euroa. Jos hintoja yhdenmukaistetaan, on todennäköistä, että miesten hintoja nostetaan ja naisten lasketaan. Näin miehet menettävät yhden niistä jäljellä olevista eduistaan, joilla luonto on suosinut hiuspinta-alaltaan pieneneviä miehiä ja joilla se on kompensoinut osaksemme tulleita muita rasitteita, esimerkiksi asevelvollisuutta. Koska parturikunta on naisvaltaista, se saattaa nyt virtaviivaistaa miesten taksat naisilta perittävälle tasolle, jotta mitään epäselvyyttä ei jää.

Kyseinen tasa-arvovouhutus on hullua objektiivisten faktojen valossa. Tasa-arvotantat eivät myönnä, että naiset ja miehet ovat erilaisia. Tilanne on aivan samanlainen kuin kielletäisiin valmistamasta ja myymästä naisten ja miesten vaatteita, ja kaikki puettaisiin kuin Maon Kiinassa. Entäpä, jos on olemassa *tyypillinen* naisten tai miesten hiustenleikkuu tai joku haluaa nimenomaan sellaisen? Miksi sitä ei saisi myydä?

Nyt muuan tasa-arvotäti nimeltä sosiaali- ja terveysministeriön ylitarkastaja Pamela Sinclair valistaa lehdessä, että ”tasa-arvovaltuutettu valvoo tarkasti lain noudattamista”, jotta naisia ei syrjittäisi. – Itkekää mi-

nulle joki. Mikä EU:n lähettämä byrokraatti siinäkin luennoi? Viranomaiset voivat nyt hankkia vuonna 2004 voimaan tulleen direktiivin pohjalta peräti 3 000 euron sakot parturiyrittäjälle! Näin tulee todistetuksi vanha totuus: missä EU, siellä ongelma. Siis vaikka mitään ongelmaa ei muutoin olisikaan.

Arvatkaapa muuten, miksi minä käytän huivia. Olenko kääntynyt muslimiksi? – En. Käytän huivia huvikseni, koska olen kalju. Siis skini. Siihen ei tosin liity mitään ideologista sisältöä. Ajelin itseni kaljuksi, koska kyllästyin maksamaan kiskurimaisia hintoja Helsingin partureissa. Laskin nimittäin parturiliikkeessä istuessani, että parturitar leikkasi tunnissa neljän miehen hiukset. Kukin heistä pulitti 25 euroa. Se toi parturille 100 euron tuntitulon. Jos tekee kahdeksan tunnin työpäiviä, hankkii 800 euroa päivässä, mikä tekee kahdenkymmenen työpäivän kuukaudessa $20 \times 800 = 16\,000$ euroa. Kun tuosta summasta vähentää liikehuoneiston vuokran (olkoon se peräti 1 000 euroa) ja sähkölaskun, laitteiden kulutuksen sekä sumutetun hiuskiinteiden (tehkööt ne vaikka rohkeasti arvioiden toiset 1 000 euroa), bruttotuloksi jää 14 000 euroa. Oletteko muuten koskaan saaneet parturilta kuittia?

Lauantaina 10. tammikuuta 2009

VASTAUKSIA

Alkuvuotta on vaivannut uutispula, eduskunta on lomalla eikä Suomessa ole tapahtunut juuri mitään. Paitsi Jyväskylässä, jossa kolme miestä ehti jo kuolla romaniperheiden ammuskelussa.⁵ Näin siis Suomessa, jossa ”miehet rutiininomaisesti tappavat ja hakkaavat naisia”, siis ainakin Helsingin Sanomien feministien mukaan.⁶ Ihme muuten, että tappelut syntyvät naisista itsestään ja uhreina näyttävätkin olevan miehet.

Koska mitään poliittista kommentoitavaa ei tällä hetkellä ole, vaan asioita (kuten Lex Thorsia ja Lex Nokiaa) valmistellaan syvinä virtaavien vesien sameudessa, otan tehtäväkseni puhua itsestäni. Muutamat kirjoittajat ovat arvioineet ajatuksiani maahanmuuttokriittisten internetsivustolla Hommafoorumilla,⁷ jota onkin ilo seurata, sillä – amiraali Juhani Kaskealan eräässä toisessa yhteydessä esittämää lausetta lainatakseni – ”homma näyttää vielä toimivan erinomaisesti”!⁸

Halla-aholaiset ja hankamäkeläiset

Nimimerkki ”Pöllämystynyt”, joka määrittelee itsensä ”punavihreäksi monikulttuurismin kriitikoksi”, kirjoittaa Hommafoorumilla muun muassa näin:

Halla-ahon vieraskirjassa Hankamäki on ollut esillä, esimerkiksi siellä on ollut keskustelua siitä, onko joku pikemminkin ”hankamäkeläinen” vai ”halla-aholainen”. Halla-ahossa ja Hankamäessä on merkittäviä eroja, Hankamäellä on tavallaan kapeampi ja teoreettisempi näkökulma maahanmuuttokysymyksiin, Halla-aholla taas erittäin laaja ja usein käytännönläheinen.

Havainnot pitänevät paikkaansa sikäli, että Halla-aho kommentoi kirjoituksissaan melkein kaikkia mediassa esitettyjä uutisia ja mielipiteitä, jotka vähänkin liittyvät maahanmuuttoon. Toisaalta Halla-aho on yhden asian liike. Minulla on maahanmuuttokantoja vähemmän, sillä maahanmuuttokritiikki on vain yksi osa filosofiaani ja liittyy arvosteluun, jota olen kohdistanut kansallisvaltioiden repimistä kohtaan. Perimmältäänalani on aika laaja: olen harjoittanut aatehistoriallista ideologiakritiikkiä pohtiesani, mikä rooli monikulttuurisuuden pyrkimyksillä on yleispolitiikan osana.

Tästä on esimerkkinä tulkintani, jonka mukaan elämme samantyyppistä globalisaation aikakautta kuin juuri ennen ensimmäistä maailmansotaa. Erona on se, että tuolloin monikulttuurisuus ja maahanmuutto olivat modernisoitumisen tahattomia sivuseurauksia. Sen sijaan nyt monikulttuurisuutta koetetaan tuottaa tavoitteellisesti. Kenties näin on siksi, että se saataisiin näyttämään halutulta, vaikka sitä toivookin vain halvasta työvoimasta kiinnostunut kapitalismi.

Maahanmuuton ja monikulttuurisuuden kritiikkini perustuu siis filosofiseen yhteiskuntateoriaan. En pitäydy pelkkään konkretiaan, koska haluan perustella näkemykseni yleisfilosofisilla argumenteilla. Haluan myös välttää kiistelyä lillukanvarsista, joiden poimintaan poliittinen valta haluaisi keskustelun ajaa peittääkseen taustalla olevat *perusarvot*. Mutta hyvä, että Halla-aho pitää esillä asian käytännöllisiä puolia. Ne ovat tärkeitä, ja niissä asiat konkretisoituvat.

Blogikommentaattorin sekin huomio pitää paikkansa, että olen käsitellyt myös useita muita asioita kuin maahanmuuttoa. Olen kritisoinut muun muassa sensuuria (varsinkin verkkosensuuria) ja seksuaalisuuteen liittyviä ajojahteja. Lisäksi minulla on työvoimapolitiittinen, sosiaalipoliittinen ja koulutuspolitiittinen ohjelma.

Pahoittelen, että filosofina en voi keskittyä riittävästi yhden teeman ympärille. Tämä on kurjaa etenkin niiden lukijoiden kannalta, jotka lukevat blogeja tiettyjen aiheiden perusteella. Tässä suhteessa Halla-aholla ja minulla on sama ero kuin erikoisliikkeellä ja tavaratalolla. Yhdeltäkään osastoltani ei saa *kaikkea* mahdollista härpäkettä, mutta joka kerroksesta käteen löytyy aina *jonkinlaista* kassaraa.

Muitakin eroja minun ja Halla-ahon välillä on – tosin ne ovat pieniä. Esimerkiksi Halla-aho on filologi, minä filosofi, ja siinäkin on vain parin

kirjaimen ero. Itse asun Punavuorella ja Halla-aho Eirassa. Halla-aho on kaupunginvaltuutettu, jota minä en ole, ja lisäksi hän on suosittu, ja minä puolestani mietin, haluaisinko edes olla. Mutta tässä onkin aihe seuraavaan kysymykseen.

Julkisuus?

Nimimerkki kirjoittaa edelleen toisessa kannanotossaan, että

Halla-aho ei ole sanomalehti, ja jos hänen tekstinsä olisi ollut kärjistämätöntä alusta asti, hän olisi samanlainen ”tuntemattomuus” kuin Jukka Hankamäki. En ole nähnyt median noteeraavan Hankamäen maahanmuuttokritiikkiä, vaikka hänen johtopäätöksensä ovat synkät.

Lisäksi kirjoittaja jatkaa näin:

Vasta nyt, median armottoman lokaamiskampanjan aikana ja vasta-reaktiona siihen, on yleinen maahanmuuttokritiikki joutunut hiomaan poliittisesti korrektia ilmaisua. Tästä siis poikkeuksena esimerkiksi Hankamäki, joka on aina ilmaissut asiat poliittisesti korrektiin sävyyn, ja siksi jäänyt median huomiotta.

Onkin huvittavaa, että tiedotusvälineille ei kelpaa perusteltu sanankäyttö, vaikka ne toisaalta vaativat sitä täyteen ääneen. Tieteenharjoittajana tiedän toki, että ”perustelujen” vaatimukset ovat niin tässä kuin tuossakin asiassa vain yrityksiä peittää suorat johtopäätökset. Mitä leveämmäksi ja syvemmäksi mielipiteiden kuilu repeää, sitä kovaäänisemmin vallanpitäjät vaativat ”asiallisuutta” – ihan vain ajaakseen kriitikot puolustelukannalle ja hallitakseen mediaa *omilla* kärjistyksillään. Tällainen tiedotustaistelu on leimannut nimenomaan maahanmuuttokeskustelua, kun kriitikot on yritetty leimata ”häiriköiksi”. Asiallisuus johtaa tällöin kansalaisia valta-median toivomaan itesesensuuriin, ja kärjistäjiä syytetään ”rasismista”.

Se, että olen esittänyt kirjoituksilleni kaikenkattavat perustelut, on tietysti uskottava syy vaientamisyrityksiini. Sordiinon polkeminen ei kuitenkaan välttämättä johdu vain ajatusteni kurjasta vastaansanomattomuudesta vaan myös kyseisen tyylin tylsyydestä. Ihmiset eivät halua ”perusteltuja mielipiteitä”, vaan he haluavat tietää, mitä kukin oikeasti ajattelee ja edustaa – perusteluilla tai ilman. Eihän kiimaisia ihmisiä kukaan kiinnosta, *miksi* he haluavat seksiä, vaan se, *että* he haluavat!

Nähdäkseni Halla-ahon julkisuus on seuraus siitä, että hän *politisoi* näkemyksensä eli asettui ehdokkaaksi vaaleissa, mitä itse en ole toistaiseksi tehnyt. Asiantuntijajulkisuus on aina vaatimattomampaa kuin poliittinen julkisuus. Halla-ahon kannatus puolestaan on suora seuraus

siitä, että hänen näkemyksillään oli erittäin paljon niin sanottua hiljaista kannatusta, joka realisoitui, kun löytyi sopiva ehdokas. Halla-ahon kirjoitukset ovat kärjistetympiä ja provosoivampia kuin omani, mutta myöskään omat tekstini eivät ole poliittisesti korrekteja.

Poliittinen korrektius on kontrapunktuaalinen käsite. Tämä merkitsee, että käsite sisältää oman vastakohtansa ja kumoo oman väitesisältönsä. Ollessaan ”poliittisesti korrekteja” asiat ovatkin siis täysin väärin. Poliittiseen korrektiuteen liittyvät sensuuri ja peittely sekä kiertely ja kaartelu. Niitä olen kaikin voimin kiertänyt ja kaartanut. Mutta perustellusti olen asiani seinään naulannut, se on totta.

Muutamat ovat pohtineet, miksi en ole ollut median hampaissa. Yksi syy tuli lausutuksi jo edellä. Eräs nimimerkki arveli Helsingin Sanomien keskustelupalstalla syyksi sitä, että kuulun seksuaalivähemmistöön ja että minua sen vuoksi suojellee vähemmistötabu. Olisihan se kieltämättä kauheaa, jos johonkin vähemmistöön kuuluva ihminen paljastuisi monikulttuurisuuden ja maahanmuuton kriitikoksi. Se osoittaisi, että valtaväestön oma stereotyyppinen kuva maahanmuutosta luhistuisi ja osoittautuisi heidän omaksi tabukseen.

Mutta on myös korjattava eräs virhekäsitys: siitä, että kuulun erääseen kansalliseen vähemmistöön, ei tietenkään seuraa, että minun pitäisi kannattaa kaikenlaisia monikulttuurisuuden pyrkimyksiä. Tämä voisikin perustua vain *yleisen* suvaitsevuuden ideologiaan, joka on pohjimmiltaan epäjohdonmukainen. Todellisuudessa suvaitsemisen pitää olla valikoivaa, sillä emme voi yhtä aikaa kannattaa keskenään ristiriitaisia ajattelu-järjestelmiä. Esimerkiksi homoseksuaalin ei ole järkevää tukea islamia, koska islam diskriminoi ja kriminalisoi seksuaalivähemmistöjä. Tämä on lähtökohta.

Näkemykseni pelottavat monia monikulttuurisuuden ja maahanmuuton edistäjiä, sillä ongelmallistan koko monikulttuurisuuden ideologian. Voidaan sanoa, että vakuuttavin argumentti maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta kohtaan tulee juuri vähemmistöjen omalta taholta. Ja luonnollisesti siksi media haluaa pysyä meidän näkemyksistämme vaiti tai lavastaa ne marginaalisiksi, mikä myös helposti onnistuu. Olisi kuitenkin virhe olettaa, että arvostelen maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta omien *intressieni* pohjalta. – Ei. Kyllä minä katson tieteelliseen yleisnäkemykseen pyrkien, että ne eivät ole meidän *poliittiselle järjestelmällemme* hyväksi.

Entä sitten homoseksuaalisuuden tabu? Suojeleeko vai rasittaako se minua? Molemmilla näkemyksillä on kannattajansa verkkokeskusteluissa. Useimmiten sen on nähty suojelevan minua, kun on epäilty, että media ei uskalla käydä kimppuuni pelätessään joutuvansa arvostelemaan myös homoja, joihin nähden julkinen valta on yleensä noudattanut diplomaattista puhumisen tapaa. Luulen median pohtivan samaa: kannattaako pitää Hankamäki edelleen marginaalissa vai pyrkiäkö paistamaan hänet

voissa? Näkemyksenihän olisivat vedettävissä helposti tilille missä tahansa lehdessä, josta voisi sitten lukea, että ”naiskammoinen nazihomopotee aiheetonta islamofobiaa”.

Vastaan, että homoseksuaalisuuden tabu suojelee minua, mutta suojellessaan se enemmänkin rasittaa minua, sillä se määrää näkemykseni kaavun alle. Ja mikäli julkinen sana alkaisi kärventää minua, sekin koituisi mielipiteilleni vahingoksi, sillä media päästäisi näkemyksistäni läpi vain ne, joiden kautta se voisi suodattaa minusta esiin itse haluamansa kuvan, sen, jossa ajatukseni leimattaisiin rasistisiksi, naisvihamielisiksi, äärioikeistolaisiksi, elitistisiksi, koviksi, kylmiksi ja suvaitsemattomiksi. Ja kaikki tämä vain sen tähden, että uhraan aikaani filosofian parhaiden ihanteiden (totuudellisuus, selkeys ja niin edelleen) toteuttamiseen. Yhtälö on siis kannaltani huono.

Minä olen heissä

Asiassa on myös pelkkää laskelmointia syvällisempi taso. Jussi Halla-aho soveltuu julkisen keskustelun kohteeksi siksi, että hän on valkoinen heteromies, jonka feministit ja monikulttuurisuuden kannattajat voivat projisoida *kokonaan toiseksi*, itselleen vieraaksi. Hänet voidaan *ulkoistaa pois omasta minuudesta*: kritiikin yksipuoliseksi kohteeksi, jota voidaan sitten solvata. Koska minussa on paljon feministeille ja monikulttuuristeille itselleen tyypillistä ainesta, *minua ei voida siirtää täysin toiseuteen*, vaan ihmisten täytyy myöntää, että olen heissä itsessään. Kauttani he voisivat siis löytää itsestään eräänlaisen ”sisäisen Hankamäen” ja todeta filosofisen ajattelun velvoittavan myös heitä. Koska en ole kritikoille selvärajainen kohde, tähtäintä on vaikeampi lukita minuun, ja ehkä näin selittyy se, miksi nautin vähäisempää julkisuutta ja yksin olemisen ylellisyyttä.

Toisaalta olen samasta syystä *erittäin vaarallinen* muun muassa feministeille ja maahanmuuton suosijoille. Asemani ja mielipiteeni nimittäin *houkuttelevat* heitä. Kuten aggressiot yleensä, myös heidän vihamielisyytensä minua kohtaan kertovat siitä, kuinka kovasti he haluaisivat olla minun asemassani ja minun kaltaisiani. Nämä punavihreät mimosat haluaisivat olla kuin minä itse: minun ajatuksillani ja mielipiteilläni varustettuina, penis ja pallit mukaan lukien.

Koska en kuulu täysin toiseuteen vaan sisällyn myös heihin itseensä, olen jo heissä sisällä. Juuri siksi heidän täytyisi kivittää minut pois itsestään. Ja samasta syystä olen heidän mielestään pahin: vaikeasti hallittava ja pois projisoitava. Kivitykseen ryhtymisen puolestaan ehkäisevät kaksi seikkaa: ensinnäkin monet joutuvat myöntämään näkemykseni oikeiksi, ja ehkä he kannattavatkin niitä, ja toiseksi on mahdotonta ajaa itsestä pois riivaajaa, joka on jo osa omaa itseä.

Mitä sitten tarkoittaa, että monilla on kiusaus myöntää ajatukseni oikeiksi? Se tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että ollessani monikulttuurisuus- ja maahanmuuttokriittinen tavoitteeni ovat *täsmälleen samat* kuin heidän itsensä: haluan säilyttää maailmanrauhan sekä demokraattisen ja liberaalin yhteiskunnan – keinoni vain ovat toisenlaisia kuin heidän.

Kiisteltyyn asemaani liittyy vielä marttyyrisoiminen ja marttyyrin osa. Koska en ole (valmiiksi pyhänä miehenä) enää demonisoitavissa, en voi nauttia kansansuosiota. Monet ovat ajatelleet, että en ole naulittavissa ristille. Bingo. Mutta perusaksiooma ei pidä paikkaansa. Todellisuudessa olen kokenut kovia. Myös minut on lynkattu. Nettikirjoittajat eivät vain tiedä sitä. Tämä ei ole tapahtunut poliittisessa elämässä vaan tiedeyhteisössä, josta asiat eivät kulkeudu ulospäin yhtä helposti kuin politiikan kentiltä – näin on siitä huolimatta, että myöskään tiede ei ole pohjimmiltaan juuri muuta kuin politiikkaa.

Eroista

Jussi Halla-aho on suhteellisen nuori tieteenharjoittaja. Hän väitteli tohtoriksi vuonna 2006, kun taas itse väittelin jo toista kymmentä vuotta sitten, vuonna 1997. Hän ei ole ehtinyt nauttia tiedeyhteisön suvaitsevaisuudesta vielä niin täydesti ja ylenpalttisesti kuin itse olen. Kansi on kuitenkin nautlattu päälleni yliopistolla varsin tehokkaasti, ja olen kirjoittanut aiheesta useissa yhteyksissä.⁹ Syyt johtuvat edellä selitetyistä seksuaalipoliittisista, tiedepoliittisista ja sosiodynaamisista yhtälöistä, ja kaava on ollut sama kuin se olisi ollut varsinaisen poliittisen toiminnankin sektorilla.

Hyökkääjinä ovat olleet a) niin sanotut analyyttiset systeemifilosofit (joista suurin osa on sosiaalidemokraatteja), b) postmodernistit (eli kommunistit ja vihreät) ja c) feministit, joille kaikille on kyllä lohjennut yliopistolta virkoja. Mutta voitteko kuvitella: koko akateemisen toimintani aikana minulle ei ole koskaan maksettu yliopiston kassasta ensimmäistäkään kuukausipalkkaa! Suurimmalle osalle ihmisistä ei ole tietenkään maksettu yliopistoista palkkaa, mutta *suhteutettuna, suhteutettuna* noiden ninninellien ja millamallojen omaan toimintaan ja raharalliin se ei voine olla ihan oikein. Koetan kuitenkin kestää, sillä ei Jeesuskaan palkannut itselleen asianajajaa, vaan kantoi ristinsä arvokkaasti.

Ajojahdit ja lynkkaaminen ovat tulleet siis osakseni *muissa* kuin poliittisissa yhteyksissä. Myös tässä on yksi minun ja Halla-ahon ero. Onkin aika kummallista, minkälaista helvettiä niin media, tiedeyhteisö kuin viranomaisvaltakinn katsovat asiakseen tuottaa sinänsä lainkuuliaisille ihmisille. Mielestäni oli rikos käynnistää esitutkinta Jussi Halla-ahon kirjoituksista, sillä jo pelkkä uhanalaiseksi saattaminen vaikuttaa tieteenharjoittajien ja poliitikkojen artikulaatioresursseihin itsesensuuria lisäävästi. Sananvapautta ei pitäisi nähdä ylellisyytenä, jota täytyy tarkastella jona-

kin juridisena asiana, vaan täydellinen sananvapaus on niin tieteen kuin demokratiankin elintärkeä toteutumisen tapa.

Tiistaina 13. tammikuuta 2009

PUOLUEIDEN PALETIT SEKAISIN

Helsingin Sanomat kirjoitti eilen hämmästyttävän avarakatseisesti, että Suomen puolueet ovat paneutuneet heikosti maahanmuuttopolitiikkaan.¹⁰ Tämä tarkoittaa, että sitä väitettyä yksimielisyyttä maahanmuuton oikeutuksesta ja tarpeellisuudesta ei olekaan. Juttua varten oli tosin luettu vain puolueohjelmia. Kyllä jokaisella puolueella ja edustajalla näyttää olevan oma linjansa. Demokratiassa olisi kuitenkin suotavaa, että periaatteet olisi painettu myös ohjelmiin, jotta äänestäjille ei kaupiteltaisi sikaa säkissä.

Myös Tupu, Hupu ja Lupu ovat lehden tekemän kyselyn mukaan tarkistaneet maahanmuuttokantaansa muutamaa piirua tiukemmaksi.¹¹ Huomattava on, että Helsingin Sanomat on raportoinut Timo Soinin vastauksen lehteen väärin. Hänen sarakkeestaan löytyvästä kommentista (”ei ole”) nimittäin puuttuu sellainen kysymys, johon hänen vastauksensa voisi olla vastaus. Tarkoittaako tämä, että puolueella ei ole maahanmuuttokantaa vai että Soiniin ei ole saatu yhteyttä?

Kommenteista kummallisimmin on Rkp:n Stefan Wallinin toteamus: ”Kotoutumisen piiriin tulevien maahanmuuttajien ryhmä on liian rajoitettu. Kaikilla pidemmäksi aikaa maahan muuttavien pitäisi voida päästä kotoutumisen piiriin.” Sana ”kotoutuminen” on tämän mukaan verbistä ”kotoutua” johdeltu substantiivi. Lisäksi vastauksessa on selvä kielioppivirhe. Wallin antaa olettaa, ikään kuin kotoutuminen olisi jonkinlainen maailmanhenki, jonka ”piiriin päästään”. Kotoutuminen mielletään tämän mukaan yleisratkaisuksi, joka sovittaa kaikki maahanmuuttoon liittyvät pienet ongelmat, kuten ammattitaidottomuuden, kielitaidottomuuden, sosiaalimenojen kasvun, työttömyyden ja asunnottomuuden.

Kaikessa on kyse rahasta. Selvimmin tämän paljastaa Vasemmistoliiton Sirpa Puhakka vaatimuksessaan, että ”valtion on annettava huomattavasti enemmän kunnille rahaa, jotta kunnissa voidaan järjestää kielenopetusta, koulutusta ja muita kotiutumista tukevia toimia”. Saman myöntää demarien Jutta Urpilainen, joka valittaa, että ”paljossa on parannettavaa. Kun kotouttamisasiat keskitettiin sisäasianministeriön alle, sille ei annettu riittäviä *resursseja*.” Vaikka myös työperäistä maahanmuuttoa on pyritty joskus perustelemaan sen tuomilla suurilla tuloilla ja säästöillä, totuus on siis nyt vasemmistonkin mielestä toisenlainen.

Tämän vahvistaa Astrid Thorsin äskettäinen vaatimus, että myös työnantajien pitäisi alkaa osallistua maahanmuuttajien koulutukseen! Nyt, kun maahanmuuton maksutosite lankeaa laskuna valtion käteen, minis-

teri putoaakin omalta asteroidiltaan ja toistaa vanhan kliseen: ”Ei kaikki voi olla yhteiskunnan vastuulla.”¹²

Näin väittäessään ministeri väistämättä valehtelee, sillä ensinnäkään yrityksillä ei ole toimivaltaa maahanmuuttopolitiikassa, joten niillä ei voi olla vastuuta myöskään ongelmien hoitamisesta. Toiseksi valtion ei pidä aiheuttaa työnantajille sellaisia lisäkuluja, joita ne eivät ole itse pyytäneet. Jos taas työpaikkoja alettaisiin kiintiöidä ulkomaalaisille, se johtaisi kantaväestön positiiviseen syrjintään. Todellisuudessa yritysten tehtävä on suorittaa päätoimensa parhaalla hyötysuhteella sekä tuottaa voittoa eikä toimia leikkikaverina lelunsa hukanneelle ministerille. Samaan aikaan Helsingin kaupunginjohtaja Jussi Pajunen vaatii maahanmuuttajien määrää alas, koska valtio ei selviä enää edes heidän työvoimapalvelujensa hoitamisesta.¹³

Uskon, että mikäli koko maahanmuuttovirta saatettaisiin *vain* työnantajien kustannettavaksi (kuten kai olisi perusteltua *jos* maahanmuutto olisi työperäistä), niin työnantajat panisivat äkkiä pisteen koko touhulle. Tämä johtuu siitä, että yritykset eivät *tarvitse* työvoiman massatuontia, ja sen vuoksi myöskään valtion ei pitäisi aktiivisesti haalia maahan työvoimaa. Nykyään maahanmuuton kustannukset maksatetaan suurimmaksi osaksi palkansaaajilta perityistä veroista, vaikka palkansaaajatkään eivät hyödy vaan kärsivät ulkomailta tuodusta halpatyövoimasta. Nykyinen politiikka saattaa joiltakin osin kannattaa firmoille, mutta jos ne pantaisiin maksamaan itse maahanmuuton kulut, töitä alkaisi löytyä varmasti helpommin niille yli 200 000 suomalaiselle työttömälle, jotka nykyään ovat vailla ansiotuloa. Sitä paitsi Suomessa on irtisanottu viimeisimpien tietojen mukaan muutamassa kuukaudessa noin 40 000 henkilöä, joten laman rantautuminen Suomeen lopettanee henkitoreissaan köhisevien maahanmuuttovaateiden raihnaiset kuolinkouristukset.

Vaikka maahanmuuttajaryhmillä on objektiivisia eroja, taloustieteelliseltä kannalta ei ole syytä erottaa ammattitaidottomia ja ammattitaitoisia maahanmuuttajia toisistaan. Ammattitaidoton tuo kuluja yhteiskunnalle, kun taas ammattitaitoinen vie leivän suomalaiselta. Työperäiseen maahanmuuttoon ja työvoimapulaan vetoaminen ei siis pyhitä mitään.

Päivi Räsänen puolestaan kavensi totuutta Helsingin Sanomien kyselyssä mainitessaan, että ”maahanmuuttajien kantaväestöön nähden moninkertainen työttömyys kertoo kotouttamispolitiikan epäonnistumisista”. On totta, että kotouttaminen on epäonnistunut, mutta eivät tulokset vain siitä kerro, vaan *myös* siitä, että maahanmuutto sinänsä on ollut tarpeetonta, perusteetonta ja siksi epäonnistunutta. Kotouttaminen ei voi olla yhteiskuntapolitiikan yleinen päämäärä. Esimerkiksi pakolaisten tapauksessa tavoitteena on syytä pitää maahanmuuttajien kotiuttamista takaisin lähtömaihinsa olojen rauhoituttua ja heti, kun siihen on tilaisuus.¹⁴

Turvapaikkashoppailusta

Olen edellä käsitellyt puolue-edustajien kannanottoja, jotka ovat tietysti teoreettisia. Mutta mitä tapahtuu todellisuudessa? Suomeen heilahti viime vuonna lähes 4 000 maahanmuuttajaa pelkästään turvapaikanhakijan ominaisuudessa.¹⁵ Niin sanottujen ankkurilasten osuus kuusinkertaistui edellisvuoteen verrattuna, eli perheenyhdistämishojelmien kautta on odotettavissa vielä lisääkin väkeä. Nämä ihmiset ovat yleensä kielitaidottomia, ammattitaidottomia ja usein myös luku- ja kirjoitustaidottomia, eli siten yksipuolisesti holhottavia. Kulut kunnille ja valtiolle ovat suunnattomat.

Ja mitä kaupungit tekevät? Tämän kysyminen ymmärretään usein vaatimukseksi, että jotain pitäisi tehdä, koska tekemättömiä ihmisiä moititaan. Tilanne muodostaa niin sanotun *sandwich*-tilanteen: valtio ja kunnat on saatettu tapahtuneiden tosiasioiden eteen, ja parasta olisi ollut toimia jo alun perin niin, ettei pakkotilannetta olisi syntynyt.

Maahanmuuttajia ei ole liiemmin lähetelty ruotsinkielisiin rannikkokuntiin, paitsi runsaalla valtionavulla. Rahastahan mikään ei saa olla kiinni, kun kyse on maahanmuuton edistämisestä, vaan sitä täytyy ehdottomasti *saada!* Valtion raha ruotsinkielisille kunnille kyllä näyttää kelpaavan, vaikka ne eivät suostuneetkaan majoittamaan Karjalan evakkoja alueilleen asutustoimikunnan rukouksista huolimatta.

Niinpä muun muassa Yleisradion uutinen kertoo, että Pietarsaaren Oravaisiin avataan uusi vastaanottokeskus valtion avokätisellä tuella, vaikka ”osa kaupunkilaisista pelkää asuntojensa arvon alenevan” ja ”toiset ovat huolissaan turvallisuudestaan”, sillä maahanmuuttajien ”vuorokausirytmii kääntyy helposti yöpainotteiseksi”. Rikastus jäänee kuitenkin väliaikaiseksi, sillä kaupunginjohtaja Mikael Jakobsonin mukaan asiat menevät niin, että ”kun turvapaikka aikanaan järjestyy, moni pakolainen suuntaa matkansa kohti suurempia kaupunkeja.”¹⁶

Tämä on jälleen todiste siitä, että edes tuota monin tavoin idealisoitua ja valheellisilla verukkeilla höystettyä ”aitoa monikulttuurisuutta” ei synny, vaan maahanmuuttajat hakeutuvat sinne, missä heillä on oma yhtenäiskulttuuri. Sopeutumisen sijasta tapahtuu ghettoutumista ja slummiutumista, mikä on tavallaan ymmärrettävää. Jos suomalainen ihminen pakotettaisiin asumaan esimerkiksi Somaliassa, hänkin todennäköisesti hakeutuisi mahdollisimman nopeasti niille seuduille, joilla vallitsee suomalainen kulttuuri, toisin sanoen suomalaisyhteisön piiriin. Maahanmuuttajat ovat kasautuneet kaltaistensa pariin melkein kaikissa suurissa kaupungeissa ympäri maailman.

Samaan aikaan helsinkiläisten kärsivällisyyttä koetellaan sillä, että Helsingin kaupunki perustaa kaksi uutta vastaanottokeskusta: toisen Punavuoreen entisen hotelli Martan tiloihin ja toisen Kallioon hotelli

HANKAMÄKI: FILOSOFISESTI VASTAHANKAAN

Suomen nykypolitiikkaa leimaavat sananvapauden, yksityisyydensuojan ja muiden perusoikeuksien heikennykset. Samaan aikaan puolueet keräävät ehdokkaikseen lavaulajia, urheilijoita ja missejä. Stripparit ja tanssikalpailut pyörittävät poliittista julkisuutta kuin roomalaisissa orgioissa.

Vaalirahoituskandaalit osoittavat kuitenkin, että populistisen pintakiillon takana käytetään raakaa valtaa. Voisiko politiikkaa tehdä asiantuntevasti ja järkiperustein?

Filosofian tohtori Jukka Hankamäki analysoi, miksi poliitikot pakenevat vastuuta ja kuinka kansalaisia höynäytetään silmäkääntötempuilla.

Kirjoittaja kritisoi maahanmuuttopolitiikkaa ja kansallisvaltioiden repimistä sekä vastustaa verkkosensuuria, äänikynnystä, ilmiantonappeja ja muita mädän hallinnon tunnusmerkkejä. Hän pohtii myös seksuaalisuuden vaarallistamiseen ja yhtäaikaiseen palvontaan liittyvää kaksinaamaisuutta sekä arvostelee median epä-älyllistymistä.

Teos on jatkoa kirjalle "Sensuurin Suomi".

9 789524 983228

BOD
Books on Demand

www.bod.fi